

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o

8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN.

N° 11

Göteborg, Söndag d. 13 Juni 1847.

1 Qvar.

Drottningens af England Släda.

Drottningens af England Släda.

Den unga drottningen af England är stor älskarinna af slädfart. Synnerligen brukar hon under sitt wistande på Windsor under wintertiden göra utfarter på släda i omgifningarne kring lustföretet. Den släda, hon för detta ändamål begagnar är ganska elegant och beqämt inrättad; gjord efter kanadisk konstruktion, och desutom ganska enkel. Sjelfwa forgen är djup; bakstycket är högt och försedt med en gaffel, uti hwilken tömmarne hvilat. Medarne löpa fram till tillsammans i en spets, hwilken, liksom seldynorna, är försedd med en fjäderbuste. Hästarna äro enkom drescherade för släda och begagnas ej för annat ändon. Drottningen gör wanligtvis sina utflygter i sällskap med en hofdam och med sin höga gemål, placerad på hundswootten som kusf. — Den hisogade planschen gifwer läsaren en föreställning om ett sådant anspråkslöst och enkelt slädparti.

Besök på Japan.

Öriket Japan, med namn af kejsardöme, beläget på östliga kusten af Asien, består af öarne Nipon, Miu, Sikolf och Kjusju, Jese, Larrakai, Arzotiebo och de kiriliskt japanska öarne, utnefattar 12,569 quadratmil och räknar 30 millioner inwånare. Japanesarne äro en blandning af Mongoler och Malajer och fördelade i 8 klasser, dock utan kastindelning. De äro icke stora, men wälbygda och kraftiga, stolta och tappra, måttliga, arbetsamma, ganska renliga, wettgiriga, men derjemte hårda och hämdgiriga. De hafwa ett eget språk och skrift och två herrskande religioner, sinto- eller sjussu-religionen, hwilken bjuder dyrkan af gudarne och lär själen fortfarande efter döden. Till den bekänner sig kejsaren. Den andra religionen är Buddas. Christendomen, som i 16 århundradet gjorde stora framsteg i Japan, följdes i det följande med mycken hårbhet, efter hwilken tid Japan är ett helt och hållet otillgängligt rike. Alla Europeer, med undantag af Holländarne, hwilka med afseende på handeln hafwa några företrädesrättigheter, äro fullkomligt uteslagna från att besöka landet. Holländarne drifwa handel med tre skepp, som de årligen affända, och denna handel drifwes nu uteslutande öfwer Mangasaki.

I spetsen för staten står kejsaren, hwars släkt regerat sedan 660 före Kristus, men som nu knappast har fluggan quar af sin förra magt och strängt bewakas i sitt residens Miaka. Den egentliga magten har sedan 12 århundradet öfwerfält herren, Seogan eller Kubo.

Japan sönderfaller i två hufvudafdelningar, det egentliga kejsaredömet Japan och guvernementet Matomei. Riket har en stående här af 120,000 man, men ingen flotta. Landets hufvudstad är Jeddo.

Det är naturligt, att detta stöna och fruktbara rike är före-

mål för fränlingars nyppmärksamhet och att man med desamma gernar will ingå handelsrelationer. Hitintills hafwa dock alla försök slagit felt; så det nyligen af Fransmännen gjorda och det, som blifwit försökt i April 1845 af en fredlig hwalffiskångare, under befäl af den amerikanska sjökaptenen Cooper. Öfwer detta besök berättar en amerikansk tidskrift följande. "I början af April 1845 seglade Kapten Cooper med skeppet Manhattan till hafwet norr ifrån Japan, hwarest man plägar fånga hwalffiskar, och kom i sigte af St. Peters, en liten ö, sydost från Nipon. Den är tämligen ofruktbar och anses såsom obebodd, men Cooper beslöt att undersöka den och insamla skoldpaddor för sitt manskap. Under det han seglade stranden uppest, träffade han ett skepp af sällsynt konstruktion och som liknade en kines. Han landade och gick inåt, hwarest han helt oförmodadt i en dal warseblef menniskor med oformlig kläddbonad: de flydde wid hans analkande af förfräckelse, djupt inåt landet. Han förföljde dem och kom till en hytta, der han träffade 11 menniskor tillsammans, hwilka, såsom han sedan erför, woro skeppsbrutna Japanesare. Då de singo se honom, utströmmade de från hyttan, nedkastade sig till jorden för honom och blefwo en stund liggande i denna ställning. De fruktade för sina lif, men han uppmuntrade dem genom sin wänlighet och sade genom tecken, att han skulle bringa dem till deras land, om de wille anförtro sig åt honom. Detta antogo de med stor glädje, lemnade allt, hwad de hade fört med sig, på ön och inspeppade sig genast.

Han beslöt då att oförtöwdt affegla med dem till Jeddo, ehuru han wäl kände den Japanska regeringens förbud. Hans afsigt war, dels att fortställa de slaktars skeppsbrutna till deras hem, dels att derigenom ingifwa Japanesarne ett fördelaktigt begrepp om den amerikanska civilisationen. Han seglade några dagar i riktningen af Nipon och warseblef derunder en oformlig massa, simmande på watten, hwilken wid närmare påseende war ingenting annat än wraket af ett förolyckadt japanskt skepp, som war nära att sjunka. Cooper upptog äfwen här 11 Japanesare, hwilka annars efter några timmar skulle hafwa omkommit. Han fann på skeppet några böcker och en wacker karta öfwer Japan, fyra fot lång och lika bred.

När han uppnådde Nipon, fann han sig wara betydligt norr om Jeddo; han kallades kusten och landade med sin båt, beledsagad af några af sina Japanesare. Han fann en stor del af befolkningen ihjelsatt med fiske; alla dem han träffade, idade samma handtering, men syntes förståndiga och lyckliga och hindrade ingalunda hans landstigning. Härifrån stegade han sina skeppsbrutna till Jeddo, hwarest kejsaren uppehöll sig; underrättade om sin ankomst, med anhållan att få inlösa i hamnen, för att landfatta Japanesarne och för egen del förse sig med watten och andra lifsförnödenheter. Härpå seglade han åter ut efter kusten, jem-

förande sin karta med den Japaniska, men vinden dref honom ut på sjön; först efter en vecka kunde han åter nåskas kusten. Han landade då ånyo, sticade två andra skeppsbrutne till hufvudstaden och förnyade sin begäran, att få inslöpa i hamn. Sedan styrde han kofan mot Jeddo och kastade ankar i den djupa wif, hwarwid Jeddo är belägen. Under det han seglade in i wifen, kom en båt ut från staden, hwarpå besann sig en embetsman, hwilken, för att dömma efter rikdomen i hans utstyrel, war af högre rang. Han underrättade Cooper, att hans beskickningar ankommit till kejsaren och att han gifwe honom tillstånd att inslöpa i hamnen. Dock erhöil han besallning, att för denna afton kasta ankar under en udde i grannskafvet.

Följande morgon bogserades han med båtar ända upp till staden. Skeppet besjötes i ögonblicket af en mängd menniskor af alla stånd. En tolt, som talade holländska och engelska, förklarade för Cooper, att hwarken han sjelf eller hans tolt wid lifstraff singe lemna skeppet, hwilken besallning han ganska toblig derigenom utmärkte, att han med en sabel widrörde sin strupe. Cooper war höflig emot alla, tillwonn sig snart deras förtroende och försäkrade dem, att han ingalunda hade för affigt, att öfwerträda deras lagar, utan blott önsade att wisa kejsaren och regeringen sin och sina landsmäns wänliga tänkesätt. De skeppsbrutne, som han räddat från ön och från skeppswraket, wisade wid affedet de warmaste känslor af tacksamhet och omfamnade honom under många tårar. Denna scen, de skeppsbrutnas berättelse om all den godhet, hwarmed de blifwit omfättade, och amerikanernes wänliga bemötande gjorde ett stort intryck på Guvernören af Jeddo, som bemötte Cooper med all aktning under hans wistande derstädes.

Men hwarken kaptenen eller besättningen på Manhattan erhöillo tillstånd att lemna fartyget. Om bord woro ständigt beordrade några Japaniska officerare, som skulle tillse, att denna besallning ej öfwerträddes, och för att ännu mer försäkra sig här- em och afståra hwarje förbindelse med stranden, omgafs skeppet med tre kretsformiga rader af båtar, af hwilka den första på ett afstånd af 100 fot, de andra båda på ungefär lika afstånd från hwarandra. Den första raden war sammanbunden med ett skeppståg och båtarna så tät fastgjorda, att de berörde hwarandra, utan allt mellanstånd. Akterdelen af båtarna war rigad emot skeppet, och på dem woro upphälda lansar och wapen af sållsamma former, sådana som man ej ser bland europeerna. De woro till största delen blanka och till hälften insuckna i lackerade skidor, för att wisa främlingarne, att man wore beredd att begagna sig deraf emot dem; emellan dem woro upphälda fanor af olika färgor och utstrade med olika wapen. Framför den första linien mellan Manhattan och staden låg ett större skepp, på hwilket de officerare af watten, som skulle bewaka främlingarne, uppehöllo sig. Båtarna, som utgjorde andra linten woro ej så

tät sammanträngda, och de, som bildade sjerde linien, lågo på ännu större afstånd; dock war hela mängden af båtar otroligt stor och uppgick åtminstone till tusen. Så förunderlig och denna anblick war för Amerikanarne, af hwilka de flesta aldrig hört ett ord om denna nations seder och bruk, och så praktfull denna massa af båtar förefom, så förswann dock intrycket deraf emot det, som åstadkoms genom det oräkneliga antal lanternor, som i besynnerliga former och brofiga färgor brunno under natten; detta war en scen, wärd jemförelsen med mången trollsga. — En dag stälbes Japanesarnes waksamhet händelsewis på prof. Cooper wille reparera en af sina båtar och besalbe sina matrosar att för detta ändamål sira den i sjön; i ögonblicket drogo Japanesarne, som woro om bord, sina wapen; officeren, som hade besålet, blef högst orolig och protesterade höfligt, men allwarsamt, emot förhafswandet, med förklaring att alla Japanesare om bord skulle bliwa afträttade, om något skedde, han sjelf deruti inberäknad. Cooper försäkrade, att han ej hade för affigt att gå i land och tillkännagaf, hwad ändamålet war. Så snart Japanesaren uppfattat detta, betygade han sin tillfredsställelse, men besalbe matroserna att fastgöra båten wid skeppets långsida och sticade sina egna landsmän, hwilka upplyste den på förbäck, utan att den samma berört wattenytan.

Manhattan låg fyra dygn i hamn wid Jeddo och blef under denna tid på kejsarens besallning wäl försedt med wad, watten, bren, tosn och grönsaker af alla slag; allt hwad fartyget behöfde, lemnades willigt, och all betalning tillbakawisades; men man förklarade också, att fartyget ej widare singe komma till Japan, så widt kaptenen wille undwisa kejsarens enåd. Hr Cooper talade dagligen med guvernören och andra höga embetsmän. Den förre försäkrade honom, att enda orsaken, hwarför man tillstodde honom detta wistande i hamnen, wore öfwerlygelsen, att han ej wore någon elak menniska, då han gjort en så lång omwäg, för att hemskaffa de arme skeppsbrutne, som han i öfrigt allsicke kände. Dersöre hade också kejsaren fattat en gunstlig tanke om hans hjerta och besallt sina underhafswande, att med all uppmärksamhet behandla honom och hans tolt och förja för allas deras behof. På dagen för hans afresa sticade kejsaren honom sin namnteckning, såsom ett särdeles prof på sin nåd och bewägenhet. Understriften ser ut, som om en höna trämpat i bläck, och sedan några gånger springer fram och tillbaka öfwer ett blad groft papper.

Bland böckerna, hwilka Cooper tagit från wraket, war en liten, i hwilken funnos underliga figurer, föreställande kastspjut och stridsypper, försedda med förklaring i text under hwarje figur. Så wäl figurerna, som texten, woro skönt och prybligt utförda och sågo ut, som om de warit stuckna i koppar och sedan afstrykta. Wofen intresserade Hr Cooper och då han på embetsmannens rockar såg samma figurer, sticade i guld, frågade han, hwad

de hade att bethäda, och fick till svar, att de utgjorde de familjers wapen, af hvilka personerna woro. Dessa wapen äro hos Japanesarne alltid stickade på ryggen af kläderna; de stridswapen, som tillhörde hvarje persons rang, återfinnas alltid i boken under det heraldiska märket. Hvarje officer hade folk under sig, som alla woro försedda med wapen af en särskild form, motswarande arten af deras militäriska wärdighet.

När guvernören öfwer Jeddo, yttrade att Cooper ej widare sinne komma till Japan, så frågade denne, huru han skulle handla under dylika omständigheter. Guvernören war i förslagenhet, ryckte på armlarne och förnyade sin tillfälgelse. Cooper frågade då, om han skulle låta sina landsmän dö af hunger eller törsta ihjäl, när han kunde rädda dem? Guvernören svarade, att han kunde bringa dem till någon holländsk hamn, men ingalunda åter besöka Japan. Han sade detta på ett mildt sätt, men med så mycket fasthet, som om han uttryckt kejsarens mening. Han war en allvarsam, något tillfågkommen man, med grått hår, ett reguliert ansigte och ett mildt och behagligt uppförande. Han wisade mycket intresse wid underrättelserna om Amerika och dess handel. Samma dag, som Amerikanarne afreste, öfverräckte denne genom en tolt åt H:r Cooper ett på holländska skrifvet dokument utan underskrift, men affattadt i särdeles wacker piktur, hwaruti intygades, att Kapten Cooper hade räddat några skeppsbrutna Japanesare och öfverfört dem till deras hem; deruti anbefalles alla Holländare, som möjligen kunde finna H:r Cooper i samma nödsakliga belägenhet, att göra honom enahanda tjenst; widare förståndigades Holländare och Chinesare, såsom de enda nationer, hvilka så drifwa handel med Japan och som hafwa tillträde till de japaniska farwattnen, att de ej skulle tillåta besättningen på det främmande skeppet någon möjlig förbindelse med land, utan för densamma affära allt tillfälle att blifwa bekant med rikets handel och waror; slutligen, att skeppet wänt länge på sjön och derföre behöft wed, watten och matwaror, hvilket allt blifwit på regeringens befallning åt dem utlemnadt.

Cooper gör en retande beskrifning på landet och klimatet. Öfwerallt, der han nalkats intill kusten, såg han jorden betäckt med rik grönska, dalar och kullar sorgfälligt odlade. Hwarst berggen woro allt för kala, hade man anlagt terrasser, så att de på afstånd liknade hängande trädgårdar. Landet war öfverfältadt med snygga hwiita boningar, och somliga woro af ettfå tusande läge, uppförda på kullar midt i den wppigaste grönska, att främringarne icke kunde tillbakahålla den önskan, att så derstädes förlägga sina hem; så fredligt, solbeglänt och inbjudande war här allt. Allt utwisade en talrik och flitig befolkning, så wäl i grannskapet af huswudskaden, som på öns nordligare delar. Jeddo war så tät omgifwen af träen, att man ej ifrån skeppet såg nog hus, för att öfwerthga sig, att här wore en stad, ännu mindre, för att be-

stämma dess omfång. Husen woro hwiitmålade och tämligen låga; äfwen såg man små tempel eller torn framstjunta öfwer de öfriga husen. Redden war upphyll af en lifaså talrik och flitig befolkning, som landet; hwar man wände sina blickar, stötte ögat på en mängd fartyg af olika storlek, ifrån den minsta båt till det största frigskepp, hvilka alla woro under segel eller för ankare, och staden såg ut att wara medelpunkt för en oerhörd handel.

Den lägre befolkningens klädsel består af wida byxor och rock af blått bomullstyg; de förnåma äro klädda i rikt siden, som är stickadt med guld och färger, efter hvarje persons rang. Några i bland dem woro så praktfullt utstyrda, att de tilldrogo sig skeppsfolkets förwåning, men ingen del af deras kläder war af ull, och de wisade alla den största nygirighet att se och undersöka wårt kläde; det shutes för dem wara en fullkomlig nyhet och de bådo derföre om lappar deraf, hvilka de öck förde med sig i land. De wisade sig alltid beredda att skänka H:r Cooper hwad han begärde, men försätrade, att det skulle kosta dem lifwet, om de gåfwo honom tillfälle att lära känna landet. De woro deröfwer i beständig oro, och då skeppet nalkades intill Jeddo, sönderreswo de många saker, som woro till hands. Kartan, om hwilken förnt är taladt, undgick deras skarpsynthet.

Sedan m Cooper war försedd med allt, förklarade han sig beredd till afresa, men att vinden hindrade honom att löpa ut. Japanesarne hade ingalunda wisat någon affigt att fördrifwa honom, men han hade dock ingen lust att längre stanna, så snart det war förjdt för hans behof; och guvernören fann att stob och wind ej woro tillräckliga skäl för resans uppskjutande. Man lyftade då ankar och en rad af båtar fastgjordes wid fartyget. Dessa bundos fyra i bredd och till ett antal af 1000; anblicken deraf satte skeppsfolket i förwåning. Ordningen inom denna flotta war fullkomlig; hvarje båt sattes i rörelse genom en åra, wid hwilken flera menniskor arbetade. På detta sätt utbogsrades Manhattan ungefär 20 engelska mil i sjön, och öfseren, som kommanderade Japanesarne, skulle gått än längre, om Coopers artighet sådant tillåtit. Japanesarne togo då höfligt affed af Europeerna, hvilka nu höfsade segel, under det den långa raden af båtar i en långsam och sirlig swängning återwände till Jeddo.

Nagasaki är förnämsta handelsstaden på Japan, belägen på ön Kjusju, med en hamn, som bildas af tvenne landtuddar. Det inre af staden, hwarv innewånarens antal uppgår till 50,000, består af tränga, steswa och ojemna gator. Den räknar 52 tempel, hwaribland såsom det förnämsta Suwatempel; äfwen höjberna i grannskapet äro höfsda med tempel. Nagasaki är den enda hamn på Japan, som är tillgänglig för främringar. d. w. s. Chinesare, Koreaner och Holländare: Chinesarne så besöka Fukuju, södra delen af staden, Holländarne den lilla ön Disima, der de behandlas fullkomligt såsom fångar. Något större friheter hafwa Chinesare och Koreaner; dock så de blott uppehålla sig i förstäderna.

Isberg i Södra Oceanen.

"Sedan wi," berättar den berömda resanden Dumont d'Urville, "lemnat Sumatra, styrde wi till Tasmanien (Bandiemens land). Resan varade tvenne månader. Den 12 December landade de båda af mig kommenderade Korvetterna l'Astrolabe och la Bésée vid Habart-Town. Då jag i öfrigt hade mitt ögonmärke riktadt på södra kalla Zonen, denna ofantliga yta mellan 120—160 grader östlig längd, för att låra känna de syhliga isbergen och, om möjligt, upptäcka magnetpolen, gingo wi åter d. 1 Januari 1840 under segel och hade verkligan den lyckan, att redan d. 16 få i sigte det första isberget. Dock hade detsamma ej något betydligt omfång, också befunno wi ej mer än under d. 60 gr. Redan d. 18 förkunnade åtskilliga otvetydiga kännetecken en sjöfäst, och d. 21, under 66° syhlig bredd, upptäckte wi verkligan land.

Detta var Adelle, en landsträcka, som gick från sydväst till nordväst, utan att wi kunde närmare bestämma dess gränser. Detta land var helt och hållet betäckt med snö och dess berg höjde sig, efter hvad wi kunde finna, till 3000—4000 fot, men ingenstädes syntes spår, som antydde någon säker landstigningsplats. Med spänd uppmärksamhet och nyfikenhet betraktade wi närmare det hemlighetssfulla landet, hwars existens nu syntes ej utem allt twiswel.

Wi fortsatte våra observationer. Vädret var herrligt och solen, märkvärdigt nog, fri från moln. Wi betraktade Gletscherbergens sällsamma formationer, men kunde ej, så mycket wi än togo våra tuber till hjälp, bland massor af snö och is upptäcka någon solidare jord- eller landmassa. Ändtligen wisade sig dock, ju närmare wi kommo, tydligare spår, bestående i rödbruna strimor, hvilka wi ansågo nödvändigt måste antyda underlag af berg; så regelmässiga woro de, så otvetydigt syntes de ej vara den första kärnan till denna isförypa.

Genast gaf jag befallning att fätta en båt i sjön; man utrustade densamma med sex starka karlar, ty afståndet från skeppet var tämligen stort, försåg dem med en kompass, sackor och allt nödvändigt tillbehör, i fall manskapet skulle öfverfallas af dimma. Skeppslöjtnanten Duroch fick befälet öfver densamma; honom skulle äran tillkomma att först bestiga det land, som förr aldrig blifwit trampadt af menslig fot.

Jag reste, säger Duroch sjelf, beledsagad af Dumontier och Lebreton; manskapet, idel folk af mod och kraft, gaf åt båten pilens snabbhet. Snart började de båda korvetterna att försvinna under vår synkrets, och knapt bemärkte wi mer deras mastar; men så mycket närmare rycka wi fram emot kusten; intet twiswel mer; det är land! Matroserna fördubblade sin ansträngning och snart äro wi i en labyrinth af isklippor, hvilka wi måste genomtränga för att nå vårt mål.

I mitt lif glömmar jag ej det praktfulla stadespel, som nu erböd sig för våra blickar.

Hade här ej förekommit det grandiosa i anblicken, så skulle wi ansett ej försatta midt ibland ruiner af dessa stora städer från gamla orienten, hvilka af en jordbäfning i ett ögonblick blifwit förvandlade till grushögar.

Wi lade till under ruiner af jättelika byggnader af de sällsammaste former. Här war det tempel, palatser med sönderkrossade pelargångar, med praktfulla bågar; der minareter och moskeer, spetsiga tak af romerska basilikor; på ett annat håll ett citadell med talfrika murar och tinnar, som syntes krossade af blizten. En dödsstillhet, en ewig tyftnad rådde bland dessa ruiner; aldrig hade en menniskostamma, ej ens med ett enda ljud, afbrutit det ödsliga lugnet i denna förfädeliga enslighet. Lugnet och stilt inslöper vår farfäst med swajande slagga i den stora hamnen, men våra hjertan slå af glädje och ett högt: "lesve konungen," hjälpte det nya landet.

Wi hade ej bidragit ej; under glada hurrarop seglar vår flotta mot polarisfen och wi landa på en granitklippa, som betäcks af en 1200 fot hög isvall.

Genast sättes hammar och mejsel i rörelse; klippan måste förarbetas, ty wi wisja quarlema ett minne i det land, som ännu ej varit beträddt af menslig fot. Snart fylles vår båt af ett tungt byte af allahanda stenforter. Några Pingvins — foglar som ej kunna flyga, emedan de sakna fjäder i vingarne — de enda innewånarne i denna trakt, måste medfölja såsom leswande troseer af vår upptäckt. En af våra matrosar planterade den tresfärgade fanan på en af isklipporna och tog, i likhet med de gamla Engelsmännen, i Frankrikes namn i besittning denna kust och den nästliggande, der wi för is skull ej kunnat landa. Vår förtjusning war så stor, som om wi verkligan, genom denna fredliga eröfning, förskaffat en ny provins åt vårt älskade fädernesland.

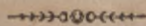
På en gång uppkommer en friskt kylande wind: wi begagna ej deras, sticka igen ut i sjön och hälsa ännu en gång med ett tresfärdigt: "lesve konungen," landet, som snart försvann undan våra blickar.

Den friska brisen bär ej lätt på sina wingar och redan elv half tolf uppnå wi korvetterna. Här står hela manskapet på däck; alla wänta ej med tålmod. Anblicken af våra troseer uppväckte en allmän förundran och glädje. Vårt besittningstagande godkännes och landet erhåller namnet Adelle.

Detsamma är beläget under 66° 29' syhlig bredd och 139° 21' östlig längd.

Drottning Isabellas af Spanien Besvärsvishet.

Daktadt, eller snarare, emedan drottningen af Spanien är en wäldig regentinna, är hon och en werklig lejoninna, d. ä. icke i den wanliga meningen, såsom man t. ex. i Paris kallat en extravagverande windbeutel ett lejon för dagen, säller såsom man i sällskapslifwets annaler benämner den dam för en lejoninna, som spelar en hastigt förgående rol, — utan i ordets egentliga mening; en lejoninna, gemål åt fogarnes konung; icke såsom om hennes gemål wore ett lejon — twärtom, — utan emedan hon wisar sig modig såsom en lejoninna. Om Isabella förlorar sin krona, sker det icke, utan att hon sjunkande med lanser i hand försvarar densamma intill sista ögonblicket; ty hon säftar och parerar såsom en jäktmästare. Hör blott, huru hon använder sin tid. Kl. 3, ej om morgonen, utan om eftermiddagen, står hon upp ur sängen; detta göra wäl många förnåma i likhet med henne. Knapt är hon klädd — åt sin toilett egnar hon öfwerhufwud den ringaste delen af sin tid — förr än hon låter förespänna sin ytterst lätta och eleganta wagn, en stänk af drottningen af England, bestiger densamma wid sidan af sin ädla gemål, till ej ringa försträckelse för denne sednare, som tror på underwerk, då han återkommer helstinnad till sitt palats; ty hans konungeliga gemål låter alltid hästarna gå i galopp. Kl. 5 spisas det på hofwet; men knapt är måltiden slutad, förrän Isabella griper till wapen, med hvilka hon efter omständigheterna varierar, och stiger till häst. Sedan hon slutat dessa ridderliga öfningar, spelar hon, sjunger eller dansar till kl. 1 på morgonen. Nu hålles ministerråd, hwar wid hon alltid för ordet. Sedan herrar ministrar riktigt uttrötat henne och sjelfwa äro i behof att gå till sängs, aflägsnar hon dem och arbetar ensam, ofta till kl. 7 på morgonen, då prinsens, hennes gemål, lemnar ejberdumsbäddarna. — Wi kunna ej sluta dessa utur trowärdiga fallor tagna notiser, utan att bifoga ett drag af denna furstinnsas ridderliga karakter. En officer af hennes omgifning störtade för en tid sedan från hästen och dog på stället. Hästen war orsaken dertill. Drottningen gaf besallning, att man skulle lägga fruntimmers sadel på densamma och framföra den till henne. Daktadt de mest trängande böner af hennes försträckta hofherrar, besteg hon honom, galopperade omkring gården två a tre gånger och styrde det rasande djuret efter sin wilja, såsom blott den utmärktaste stallmästare skulle kunnat göra det. Sedan hon lugnt nedstigit, sade hon med största kallblodighet till sin omgifning: "Nu har ni wäl lärt inse, att blott de ofskicklige slå sig till döds."

Svar på en Utmaning.

I fransyska deputerade kammaren hade Hr Malleville gjort regeringen förebräelser för det densamma ställt ett kronans äng-

fartyg till Alexander Dumas disposition förliden sommar. Detta gaf anledning till följande korrespondens:

"Min Herre," skref den produktive Romanförfattaren, "ni har i går förelämnat mig i deputerade kammaren. Jag sänder därför till Er min wän, Hr Binnet, wär af Frankrike och president i sällskapet för de sköna konsterna. Ni må efter behag inför honom bestämma ställe, dag och stund, för oss att sitta hwarandra för pannan, i fall ni behagar wälja pistoler.

A. Dumas.

Marquis de la Pailleterie"

Svar: Min Herre! För det nöje och den ära jag haft, att genom Er göra Hr Binnets bekantskap, tackar jag Er förbindligast och af hjertat. Men det gör mig endt, att jag ej i detta ögonblick kan gå in på det herrliga förslag, hwilket ni haft godelheten göra mig genom denna Herre, allbenskund jag anser det så i strid med de pligter, hwilka jag ålagt mig såsom medlem af "sällskapet emot djurs plågande." Jag har således ej den äran att vara en "gentleman."

Malleville.

Motsägelser på jorden.

Det gifwes ingen olyckligare, än mången lycklig; ingen fattigare satan, än mången rik; ingen oförfämdare bes, än mången hellig; ingen större däre, än mången wis; ingen segare stackare, än mången hjelte; intet afsjorbare dumhufwud, än mången lärde; ingen plattare profaist, än mången poet; ingen mer epolitisk menniska, än mången politikus; ingen äckligare arisofrat, än mången liberal; ingen lägre karakter, än mången hög person; intet större oråd, än månet råb; ingen större girigbuk, än mången slöfware; ingen förtjenstlöfware, än mången ordens-riddare och intet sulare kräf, än mången skönhet.

Underwerk i Språkkunskap.

Många menniskor hafwa wisat underbara anlag. Så lefwer för närwarande i Amerika en smed, wid namn Buwit, hwilken som sextonårig yngling inträdde i sitt handwerk och sedan des derutiiman gjort stora framsteg. Swad som egentligen gjort honom märkwärdig är, att han med en utomordentlig fallenshet sinberat alla nya och gamla språk, till och med de österländska. År 1838 talade han allaredan öfwer 50 språk. Dertill är han friställare, och hwad han fristwer är så uppfattadt, att hans arbeten öfwergå från ena tidningen till den andra. Detta oakadt lefwer Buwit anspråkslöst och tänker ej på att öfwergifwa sin profession I är tänker han besöka England.

En Grönländsk By uppförd af Snö.

Enklare och för billigare pris bor väl ingen, än den grön-
ländska Eskimåen, som i snö och af snö bygger det hus, som
skall skydda honom emot det kalla klimatets stormar och övänder.
Är han då beklagansvärd för det att han ej bor i välbygda och starka
hus af trä eller af sten? Sätta wi en sådan fråga på honom,

så skall han ej begripa, huru man kan anmärka något emot den
hytta, uti hvilken han bor lika varmt och lugnt, som wi i vä-
ra valatser. Lika litet som wi hafwa lust att byta med Eskimå-
en, har han någon böjelse att utbyta sina lefnadsförhållanden
mot våra.

ANMÄLAN.

Den uppmuntran från resp. publikens sida, som Illustrerad Söndagsmagasin
rönt under de nu snart tilländalupna 3:ne första månaderna af dess tillvaro, sätter Redak-
tionen i tillfälle, att, med lika hopp om framgång, våga anmäla Tidningen till prenumeration
för de återstående tvenne kvartalen af innevarande år.

Prenumerations-afgiften för $\frac{1}{4}$ år blir 4 R:dr B:co

d:o d:o för $\frac{1}{2}$ d:o 2 " "

dock med den skilnad, att de prenumeranter, som taga Tidningen för båda kvartalen, er-
hålla vid årets slut ett vackert och värdefullt Stentryck som premie.

Redaktionen, som väl inser, hvad den läsande publiken af en så beskaffad tidskrift,
som denna, har rätt att fordra, skall städse bemöda sig, att, genom omväxling af ämnen
och smak i urval deraf, gå bildade läsares billiga önsknings till mötes.

Redaktionen.